

Θά μάζεψες βέβαια πολλά πράγματα...

—Ναι, σ' όλες τις στάσεις, που ο Θεός νά εύλογη τὰ κοπάδια τους, μού έδωσαν φρέσκο τυρί, και όλες η καλύτες νοικοκυράδες, που ο Θεός νά τις εύλογη κ' αυτές, μού έδωσαν λάδι...

—'Ωραία! είτε η γυναίκα χαμογελώντας.

Η στάσις της γυναίκας αυτής ήταν παράδοξη. Ένα συνεχές χαμόγελο, ανήσυχο, έκανε τὰ μάτια της νά λάμπουν.

Έμπασε τὸ μοναχὸ σὲ μιὰ ωραία κίμαρη, ταπεινωμένη με γαλάσιο χαρτί, γεμάτο λουλούδια, και τὸν σεβόρισε γλυκίσματα, κρασί και ποτά.

—'Όχι, όχι!... Έλεγε ο μοναχός, μὴ θέλοντας νά δεχτῆ τίποτε.

Μὰ εκείνη επέμενε με τόση χάρι, ὥστε έφραγε ένα γλυκίσμα και ήπε ένα ποτηράκι κρασί, γλυκό και δυνατό σάν τὸ άρωμα τὸν λουλουδιῶν τοῦ μοναστηριοῦ. "Έπειτα ήπε εν' άλλο, έπειτα ήπε ένα ποτήρι ποτὸ κόκκινο, που έλαμπε σάν τὸν ούρανό τοῦ δειλινοῦ, τὸν δ-ποιο αντίκριζε ἀπὸ τὸ παράθυρό του στὸ μοναστήρι.—έπειτα ήπε εν' ἄλλο ἀκόμα.

—Και πές μου τώρα ἀπὸ ποῦ μοναστήρι έρχεσαι; 'Απὸ ποῦ εἶ-σαι; τὸν ρώτησε η γυναίκα, που στεκόταν ὄρθη κοντά του και που ἀνάδινε μιὰ μωφωδία, η ὁποία μεθοδὸς τὸν καλόγερο περισσότερο ἀπὸ τὴ μωφωδία τοῦ κρασοῦ και τοῦ λιζέρο.

"Ήταν ντυμένη με πολλή φιλαρμόσεια και είχε τὰ μαλλιά της χτενισμένα με προσοχή και γυαλισμένα. Δέν έμοιαζε καθόλου με τίς ἄλλες χωριάτισσες.

Ο μοναχός, βλέποντάς την, έννοιωσε μιὰ γλύκα, που δέν την εἶ-χε γνωρίσει ἀκόμα, μιὰ ἀπέραντη εὐδομονία. Έμεινε χαρτωμένος στην καρτέλα του, κοντά στὸ ρεβέτιο, και τοῦ φανόταν πὸς ὅλα του τὰ νύχρα είχαν σπάσει, πὸς δὲ μπορούσε νά κινήθῃ.

Τῆς διηγήθηκε ὅλη του τὴν ιστορία κ' εκείνη τὸν άκουσε με προ-σοχή.

—'Α! είτε στὸ τέλος ξαφνιασμένη. Εἶσα ὁ γυιὸς τοῦ περιφρονοῦ ληστή! Και γιατί έγινες καλό-γερος;

—Γιὰ νά ξεγαροῦσά τὸ κρῖματα τοῦ πατέρα μου! ἀπάντησε.

Μὰ ἄμισος μετόνωσε γι' αὐτὴ του τὴν ἐξομολόγησι, τὴν ὁποία δέν είχε κάνει ὡς τότε σὲ κανένα.

Η γυναίκα, ἀκούγοντάς το αὐτό, άρχισε νά γελάει κοροϊδευτικά.

—Γιατί γελάτε; ἐτραυλίσε ὁ μοναχός.

—Γιατί εἶσαι κοντός! τοῦ ἀπάντησε αὐτὴ, σκύ-δοντάς ἀπὸ πάνω του και χαιδεύοντάς τον. Εἶσαι ἕνα ἀδόσο παιδί σου!... 'Ετσι δέν εἶνε!... Εἶσαι ἀδόσο, ναι η ὄχι!

—Ναι, ἀπάντησε ὁ μοναχός, κατὰγλιωμος και τρέμοντας και ἀποθῶντας τὴν ελαφρά.

Εκείνη τῆ στιγμὴ κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα μιὰ η νέα η γυναίκα προσποιήθηκε πὸς δέν άκουσε. Και σκύδοντας ἀκόμη περισσότερο πάνω ἀπ' τὸ μονα-χό, τοῦ πήρε τὰ χέρια, τὰ τίλιξε γύρω στὸ λαμίο της και τὸν έφίλησε με πάθος στὸ στόμα.

Εκείνος έβλεπε τὰ μάτια του και δὺο δάκρυα κύλησαν στὰ μι-γουλά του, που ἔτρεμαν.

—Φίλησέ με! Φίλησέ με! τοῦ εἶπε σάν τρελλή. "Ελα, μὴν κλαις!.. Μὴ φοβῶσαι!... 'Αμαρτία δέν ἰσχύει... Τί εἶνε τάχα η ἀμαρτία!.. Φίλησέ με!...

Και τῆ φίλησε.

Και ὁ μοναχός έμεινε δὺο νύχτες και δὺο μέρες στὸ μαρσιὰο ἐκεί-νου σπιτί. Συχνά άκουγε νά χτυποῦν στην πόρτα και ἔτρεμε τότε σύγ-χοριος, μιὰ η γυναίκα τὸν καησούριζε. λέγοντάς του με ἀδιάντοστα γέλια:

—'Όταν δέν ἀνοίγει, καταλαβαίνουν πὸς κάποιος βρισκεται μέσα και φεύγουν...

Τὴν τρίτη νύχτα τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε τώρα, τοῦ εἶπε, και ξαναόργεσα μ' ἄλλη φορὰ. Πή-γαυσε!

Εκείνος τῆς άφησε ὅλα τὰ πράγματα που είχε μέσα στὰ δισά-κια του. Στην αρχὴ η γυναίκα έκανε πὸς δέν ήθελε τὴν προσφορὰ του, μιὰ στὸ τέλος τὴν έπηρεσε μόνη της.

Ο Πάντος Τότες γύρισε στὸ μοναστήρι τὴν ἄλλη μέρα κατὰ τὸ βράδυ.

Όταν ὁ ἀδελφός Κίρκος τὸν εἶδε, έκανε τὸ σταυρό του και εἶπε:

—'Εν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ και τοῦ 'Αγίου Πνεύματος, τί σου συνέβη, Πάντες Τότες; Φαίνεται σάν νά γέρασε ἐκατὸ χρόνια. Θά έλεγε κανείς, βλέποντάς σε, ὅτι βγήκες ἀπὸ τὴν κόλαση...

—Ναι, ἀπάντησε ὁ δυστυχισμένος μοναχός με φωνὴ σβουμένη, κλάψατες μ' ἔπιασαν στὸ δρόμο μου, μ' έκλεψαν και με χτύπησαν!...

Ο ἀδελφός Κίρκος, που ήταν μομεθωμένος, γονάτισε τότε και άρχισε νά καταράται τὴν κατὰ τῶν ἀνθρώπων. "Έπειτα σηκώθηκε και ἀποκλιπώντας στὸν τοίχο τὸν ρώτησε:

—Και τὸ ἄλογο; Σου τίλλεψαν κ' αὐτό!...

—'Όχι, αὐ-

τὸ τὸ ξανατήγα στὸν ἀφέντη του...

—Τότε πρέπει νά ξαναβῆς και νά ξανακάνης τὴν περιοδεία σου. "Όταν ὁ κόσμος μάθῃ ὅτι οἱ κλέφτες έβλεπαν στὸ πρόσωπό σου τὸ Χριστὸ τὸν ἰδιο, μιὰ σὺ δὴσὴ τὰ διπλά ἀπὸ πρῖν...

Ο Πάντος Τότες, που ήταν κούλας γλωμὸς σάν πεθαμένος, έγι-νε τώρα πελιδνὸς και ἄρχισε νά τρέμῃ.

—Πάτερο—έζέτεσε τὸν ηγούμενο με τὰ χέρια έννοιμένα—μὴ με ξαναστεύετε! Θά με βροῦν πάλι οἱ κλέφτες!... Φοβούμαι! Εὐσπλα-χιστῆτε με και στείτε έναν ἄλλο!...

—'Όχι, ἀπάντησε: γιατί ένας ἄλλος, λέγοντας στὸν κόσμο τὸ πά-θμιά σου, δέν θά γινόταν πιστευτὸς και ζέτεσε. "Ο ἀδελφός Κίρ-κος ήξερε καλὰ τὴ δουλειὰ του. "Απόσο, παραχώρησε στὸν Πάντες Τότες, πρῖν βγῆ γιὰ τὴ νέα του περιοδεία, μιὰ βδομάδα ἀναπαύσεως.

Η βδομάδα αὐτὴ ήταν μιὰ βδομάδα μαστιρίου γιὰ τὸ φτωχὸ καλό-γερο.

Η λαμπρὴ ἀνοιξις τοῦ βοῦνοῦ τίλιξε με φῶς και ἀρώματα τὸ πα-λιρὸ μοναστήρι, που ήταν πράσινο ἀπὸ τὴν ἔργρασία και τὸ γρασίδο. Η πίσσεσ σφύριζαν χαρούμενα μέσα στὸ δάσοσ, που ήταν γεμάτο βουλόετες. Και ὁ Πάντες Τότες κόνιανε νά τρελλαθῇ. "Ένοιωσε τὸ αἶμα του νά φλέγεται ἐνὸ χαιτὸς ἀνάινητος, τίπης κ' ἐπα-θμίες...

Και ήθελε νὰ τὸν ξαναστεύουν ἐκεῖ κάτω!... "Όχι, ἐκατὸ φορὲς ὄχι! Προτιμώτερος ήταν ὁ θάνατος.

Στὸ τέλος τῆς βδομάδας, ὥστόσο, έννοιωσε τὸν ἱατὸ του πὸ γα-λινεμένο και ξέκρινε.

—'Εν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς και τοῦ 'Αγίου Πνεύματος.

Μὰ ἄμεθρα ἐλπίδα τὸν ὀδηγοῦσε, ὅτι ὁ πολυεύ-σπαλνος Θεός θά τὸν ἱσοτήριζε αὐτὴ τὴ φορὰ...

Μὰ κ' αὐτὴ τὴ φορὰ εἶδε τὸν οὐρανό ν' ἀλλο-νευται ἀπὸ πάνω του σάν ἕνας ὄθος ἀσημένιος κ' ένα διαπεραστὸ ἄρωμα βλοετίας και ναιρίσοου γέμιζε τὸ δροσερὸ ἀέρα τῆς αἰγῆς... Και αὐτὰ τ' ἀρώματα, που τοῦ θύμαζαν τὰ ἀρώματα τῆς γυναι-κας ἐκείνης, τίλιζαν τὸν μοναχό... Και έννοιω-σε τὴν καρδιά του, τριγυμένη ἀπὸ μιὰ θανάσιμη θλί-ψη, νά σφίγγεται, νά σφίγγεται ὀλοένα...

Όταν έφτασε κάτω στὸ βοῦνό, στάθηκε, ὡπὸς και τὴν ἄλλη φορὰ, κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλιο χροῖνο, με τὰ χαιτὰ κλαδιά, κοντά στην πηγή.

Τὸ χωριὸ ήταν σιωπηλὸ κ' ἀνάλαφρα χαρτω-σιμένο ἀπὸ τὴν ἀνταγεία τῆς λαμπρῆς αἰγῆς.

Και, ὡπὸς τὴν ἄλλη φορὰ, η ψηλὴ κ' ὀμορφῇ κοπέλλα, με τὰ γαλάζια μάτια και τὰ κόκκινα χείλη, ήθε νά πάρῃ νερό ἀπὸ τὴν πηγή.

Βλέποντας τὸ μικρὸ καλόγερο, τὸν ξαναρώτησε πὸς τόσο χαίρησα ξαναβρισκόταν ἐκεῖ. Εκείνος τῆς διηγήθηκε τὴν ψεύτικη ιστορία του. Τότε η κοπέλλα τοῦ χαμογέλισε χαριτωμένα και τοῦ εἶπε με φωνὴ χαιδευτικὴ, σάν νά μιλοῦσε σ' ένα μικρὸ παιδί:

—'Σ' ἔπιασαν λοιπὸν κλέφτες!... "Α, τοὺς κακοὺς τοὺς κλέφτες!... Θά πάνε στην κόλαση...

Ο μικρὸς καλόγερος δέν τῆς ἀπάντησε, μιὰ τὴν ἐκύτταξε σάν τρελλὸς.

"Ω, ναι, Θεέ ἄγιε και τρομερέ! "Εμοιάζε πολὺ η κοπέλλα αὐτὴ με τὴν ἄλλη.

Και ζητῶντάς τὴν ὁ Πάντες Τότες, έννοιωσε νά παρωσθετα σ' έναν ἕλιγο ἐπιθμῶν, που τὸν ἐτίφλωναν... "Ήταν χαμένους, χα-μένους στην ἀσιωγιότητα!... Ένοιωσε ὅτι ἀν σμωκνόνταν, τὰ βήματά του θά τὸν ὀδηγοῦσαν πρὸς τὸ σπῆτι ἐκείνης, τῆς ἄλλης, και γι' αὐτὸ έβυσε καοφισμένος στὴ θέσι του.

Όταν η κοπέλλα ἀπομακρύνθηκε, ψηλὴ κ' ὀμορφῇ, ἔχοντας τὴ στῆμα στὸ κεφάλι, σάν τὴν Σαμαριτίδα, ὁ καλόγερος, που δέν είχε πάρει νά τὴν κυτῆξῃ φλογερά, έβυσε ἀπὸ τὴ μέση του τὸ σκονί, που τοῦ χρησιμοποιε για ζώνη και τόδεσε σ' ένα κλαδί τοῦ πρῖνου. "Α-νέθηκε έπειτα στὸ δέντρο, ἔκαμε μιὰ θηλειὰ στὸ σκονί, τὴν πέρασε στὸ λαμό του κ' ἀποτίθηξε στὸ νερό...

ΓΚΡΑΤΣΙΑ ΝΤΕΛΕΝΤΑ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Τὰ περισσότερα διαζύγια ὀφείλονται στὸ ὅτι οἱ μὲν ἄντρες παν-τρεύονται γιὰ νά βροῦν ένα τέλος, αἱ δὲ γυναίκες γιὰ νά κἀμουν μιὰ ἀοχῆ.

—'Ο θημὸς ἀρχίζει με τὴν παρφορὰ και τελειώνει με τὴν με-τάνοια.

—Τὰ ἐρωτικά μας σφάλματα μᾶς φαίνονται ἀσυγχώρητα μόνον όταν παύομε νά ἀγαποῦμε.

—Φτωχὸς δέν εἶνε ὁποιοὺς ἔχει λίγα, ἀλλὰ ὁποιοὺς θέ-λει πολλὰ.

